

Velikonoční pohádka o zajíčkovi Kuliferdovi

Bylo krásné slunečné ráno. Celá příroda se probouzela a ve vzduchu bylo cítit jaro. Ptáci vesele štěbetali na čerstvě se zelenajících větvích a na louce zvědavě vykukovaly první květiny. Někde se ze zelené trávy usmívaly bílé sedmikrásky, jinde zase zlatovlasé pampelišky. Na loukách se roztančila spousta barevných hlaviček. A vzduchem se linula nádherná vůně. Áááách, tak voní jaro... Z lesa se ozývalo ťukání do stromu *ťukyťukťukyťuk*. To pan datel, doktor lesa, už měl plný zobák práce. Kontroloval po zimě celý les.

Pod vzrostlým dubem měla pelíšek zaječí rodinka. Maminka zaječice a tatínek zajíc radostně tančili kolem dubu. Právě se jim narodil syn, malý roztomilý zajíček. Když vykoukl na svět, měl takový kulišácký výraz, že mu hned rodiče začali říkat Kuliferda. Zajíček to byl zvědavý a neposedný. Očička mu radostně jiskřila a všechno ho zajímalo. Pořád se na něco vyptával. A nic mu neuniklo! Tak bystrý a učenlivý byl. Také se moc rád seznamoval s ostatními obyvateli lesa, louky, jezírka i potůčku. Zajímalo ho úplně všechno a úplně všichni.

Jednoho dne zaběhl Kuliferda dál od jejich dubu. Dostal se až k domečku, ve kterém bydleli lidé. Kuliferda se schoval za rozkvetlý keř zlatého deště a pozorně naslouchal. Člověčí maminka a tatínek zrovna říkali svým dětem něco o Velikonocích. Prý to jsou svátky jara. Zajíček rozuměl lidské řeči, ale vůbec nevěděl, co to ty veliké-noce jsou. Cože to lidé oslavují? A jak? Tolik tomu chtěl přijít na kloub. Rychle běžel zpátky domů, aby se zeptal svých zaječích rodičů. Ti však nevěděli. Poslali ho hlouběji do lesa k moudré Sově. Ta u lidí vyrostla, když ji našli jako malé pískle vypadlou z hnízda. Říká se o ní, že ví odpověď na každou otázku. Sova moc ráda Kuliferdovi vše povyprávěla:

*„Lidé i zvířátka mají na jaře velikou radost, že zase sluníčko více hřeje, že postupně taje led a sníh a zurčí voda v potůčcích, že se rodí mláďátka, a že vše znovu ožívá. Předvelikonoční týden začíná **Květnou nedělí**. Lidé si dávají do váziček zelené větvičky, kterým říkají kočičky. Další den je **Modré pondělí**, to si lidé zdobí své příbytky nebo sebe něčím modrým. Pak přijde **Šedivé úterý**, to se doma pořádně uklízí, aby bylo všude hezky čisto. Potom následuje **Škaredá středa**, říká se,*

že když se v tento den lidé na sebe škaredí, mračí se, zůstane jim to po celý rok. Na **Zelený čtvrtek** se mají jíst zelené rostliny. Zeleň ty máš Kuliferdo moc rád, vid'? V tento den se mají všechny rostliny dobře zalít. Lidské děti chodí zvonit zvonečky a řehtat řehtačkami. Na **Velký pátek** se má mluvit tiše a hodně odpočívat. Poděkovat celé přírodě a naší matce Zemi za všechny dary, které nám dává. Tento den je kouzelný, země se otvírá a ukazuje skryté poklady. Na **Bílou sobotu** se lidé oblékají do bílého šatu a rozsvěcují bílé svíce. Na **Velikonoční neděli** se lidé setkávají a společně oslavují zpěvem, tancem a jídlem. Dívky barví vajíčka a kluci pletou pomlázky. Na **Velikonoční pondělí** pak kluci chodí koledovat od domu k domu. Říkají velikonoční básničky a každou dívku, malou i velkou, jemně poplácají pomlázkou, aby neuschla. Holky jim za jejich vyšupání dávají barevná vajíčka. Lidské děti také hrají jednu hezkou hru. A víš co, Kuliferdo, připravím ji pro tebe a tvé kamarády jako překvapení.“

„Děkuji, paní Sova, za hezké vyprávění. Řeknu to mamce a tatkovci a uděláme si stejnou oslavu jako mají lidé. Už se moc těším. Brzy na shledanou.“

A Kuliferda radostně odskákal domů.

Uběhl týden, a přišlo pondělí. Kuliferda už se nemohl dočkat, co pro něj paní Sova připravila a utíkal za ní do lesa. Hned ho zvesela přivítala.

„Vezmi si košíček a hledej na louce mezi kytičkami barevná vajíčka. Najdeš jich přesně dvanáct, jako je měsíců v roce.“

Kuliferda měl ohromnou radost a dal se do hledání. Kamarádi mu přišli na pomoc a všechny hra náramně bavila. Vložili vajíčka opatrně do košíčku, aby se nerozbila.

„Skvělé. Hezky jste si s tím společně poradili,“ pochválila je paní Sova.

„Dejte teď vajíčka na nějaké pěkné teplé místečko a do rána uvidíte, co se stane,“ usmála se Sova a rozloučila se. Kuliferda položil košíček s vajíčky u nich v noře ve starém dubu a šel spát.

A věřte nevěřte, když se Kuliferda ráno probudil, slyšel tichounké pípání. A hned vyvalil svá kukadla... ze všech dvanácti vajíček se v noci vyklubala malá ptáčátka. To bylo radosti v lese. Kuliferdovi se narodila celá ptačí kapela 😊.

Veselé Velikonoce a ať se vám také něco urodí☺! Hlavně dobrá nálada☺.

Krásné svátky přeje paní učitelka Zdeňka

